

hvor han har Lov til at være, og hvor det er rigtigt at udtale det — og derefter entrede ned ad, var det ærede Medlem aabenbart ikke klar over, at han selv overskred den Grænse for Størrelse, hvor hans Betragtning i det hele passede.

Med Hensyn til den Udtalelse, som jeg kom med forleden Dag, og som aabenbart for det ærede Medlem fra Silkeborg har udgjort Hovedpointet af det, jeg overhovedet har sagt om denne Sag, maa jeg, da det ærede Medlem atter i Dag fremdrager det, tillade mig at gøre en Bemærkning. Den Udtalelse, som det drejer sig om, og som det ærede Medlem for anden Gang graver op, gik ud paa, at jeg begyndte med at advare imod — det findes i Folketingstidenden, Sp. 2694, de allersidste Linier — at gaa ud fra det som Udgangspunkt for et Skatteprincip, at en Godsejer aldrig kan give for meget i Skat og en Husmand aldrig for lidt, og jeg sagde endvidere, at det forekom mig, at man rundt omkring under Agitationen og indenfor disse Mure her ikke saa sjældent synes at have Tilbøjelighed til at argumentere ud fra en saadan Betragtning. Det var det, jeg sagde. Det er ikke et holdbart Udgangspunkt. Med den højtærede Formands Tiladelse maa jeg maaske have Lov til at oplæse de 4—5 Linier, som det ærede Medlem fra Silkeborg har fattet en Forkærlighed for, og som han selv tror er Hovedpunktet af, hvad jeg har sagt: „Jeg indrømmer, at Retfærdighed er god, men jeg havde nær sagt: Til Maade ogsaa der, og det kan blive for meget med Retfærdighed, naar man gaar saa vidt, at man vil stille det op som Princip: Paa den ene Side aldrig for meget, paa den anden Side aldrig for lidt“. Hvis jeg overhovedet havde været klar over, hvorvidt det ærede Medlems anden Gangs Tilbagevenden til det Punkt skyldes Mangel paa Fatteevne eller Overflod af Forvrængningskunst, skulde jeg have svaret ham, men da jeg ikke ved, hvilket Udgangspunkt jeg i saa Henseende skal tage, skal jeg ikke opholde mig derved.

Dernæst kommer jeg til den højtærede Indenrigsminister. Jeg skal lige saa lidt som den højtærede Indenrigsminister paa nogen Maade søge at forlænge denne Debat, thi jeg tror, den har været saa fyldig

fra begge Sider, at hverken den højtærede Minister eller jeg har synderlig Grund til, ja maaske ikke en Gang Lyst til, at føje noget til det, der er sagt. Den højtærede Minister var inde paa, at vi forleden Dag vare komne, om jeg saa maa sige, lidt skævt paa hinanden lige til allersidst. Ja, det er rigtigt, at den højtærede Minister havde valgt et nyt Udgangspunkt lige til Slutning den Dag, da jeg besvarede den højtærede Ministers Foredrag paa staaende Fod, og jeg var da ikke klar over, at den højtærede Minister i dette Øjeblik havde valgt dette nye Udgangspunkt. Nu ser jeg ved at gennemlæse Fortrykket, at der da skete en Forskydning af den højtærede Ministers Udgangspunkt, som jeg ikke var klar over, men i øvrigt er den højtærede Minister enig med mig i, at dette i Realiteten ingen Rolle spiller overfor hele Hovedbetragtningen. Vi ere komne lidt skævt ind paa det, og derfor er det maaske for de tilstedeværende ærede Medlemmer mindre forstaaeligt.

Nu siger den højtærede Minister, at det, der er Grunden til, at vi, som jeg sagde, ere komne lidt skævt ind paa hinanden i et givet Øjeblik, er det, at den højtærede Minister ikke havde taget de Ejendomme med, der vare blevne fri straks, altsaa dem, som jeg havde skubbet ud under Betegnelsen: „De have ikke svaret Hartkornsskat og svare ikke Ejendomsskyld“. Det er altsaa dem, om hvilke det gælder, hvad den højtærede Minister sagde den Dag: De give ikke Skat „i Dag“. Dette „i Dag“ har jeg misforstaaet Betydningen af. Jeg har hele Tiden, og det har den højtærede Indenrigsminister ogsaa gjort indtil det Tidspunkt, talt ud fra den Forudsætning, at vort Udgangspunkt var de gamle Hartkornsskatter rent og skært, som de vare, førend en Smule var gaaet over, og Sammenligningens Led paa den anden Side var Ejendomsskylden ren og skær, den Dag det hele er gaaet over. Det har været Grundlaget for Diskussionen lige til det Tidspunkt, da den højtærede Minister er sprungen over og siger: „Nu tager jeg „i Dag“ i en anden Betydning og siger: De, der ere blevne fri, ere fri, og nu tage vi kun Forskellen mellem det, der er i Dag — altsaa virkelig i Dag — og saa, naar den anden Femtedel er bleven overført. Jeg